

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoCsp/24/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124380720
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Krivdová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:6124380720.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Krivdovej a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a A. B. C., v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., IEO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, proti žalovanému: D. D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX/XX, XXX XX G., o zaplatenie 8.428,21 EUR s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina e. k. 13Csp/4/2025-52 z 13. mája 2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu (výrok I.), ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 7.360,95 EUR titulom nezaplatennej časti úveru z dôvodu vyhlásenia jeho mimoriadnej splatnosti spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 7.249,50 EUR od 04.05.2024 do zaplatenia ako i zaplatenia sumy 1.067,26 EUR, ktorá pozostáva z úroku vo výške 68,77 EUR, úroku za hotovostné transakcie vo výške 991,16 EUR, z úroku za poisťné vo výške 7,33 EUR a z poisťovania CPI vo výške 111,45 EUR, celkom teda 8.428,21 EUR na istine. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému proti žalobcovi nárok na ich náhradu nepriznal (výrok II.).

2. Súd prvej inštancie sa primárne zaoberal otázkou, či bolo zosplatenie úveru v danej veci platné alebo neplatné, nakoľko zo skutkového vymedzenia žaloby vyplýva, že nárok je vymedzený ako nárok z predčasného zosplatenia spotrebiteľského úveru.

V súdnej veci žalobca predložil súdu listinný dôkaz označený ako „Výzva na zaplatenie dlžnej sumy“ zo dňa 21.02.2024, z ktorej vyplýva, že žalobca v tejto výzve iba uviedol, že žalovaný dlhuje sumu 751,47 EUR a vyzval ho na úhradu celého úveru. Tiež žalobca predložil súdu listinný dôkaz označený ako „Výzva na zaplatenie dlžnej sumy“ zo dňa 18.04.2024, z ktorej vyplýva, že žalobca v tejto výzve iba uviedol, že žalovaný dlhuje sumu 8.476,21 EUR a vyzval ho na úhradu celého úveru. Konštatoval, že v týchto výzvach jednoznačne absentuje uvedenie konkrétnej splátky, s ktorou bol žalovaný v omeškaní.

Vychádzajúc z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13. februára 2025 poukázal na to, že výzva prezumovaná § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať špecifikáciu (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a platnosť tohto úkonu. Dospel k záveru, že z hľadiska obsahu predmetná výzva nespĺňa náležitosti kvalifikovanej výzvy, nakoľko

neobsahuje špecifikáciu (identifikáciu) splátky, s ktorou bol žalovaný v omeškaní. Na základe uvedeného prijal záver, že predmetné zosplatnenie úveru v danej veci je neplatné.

S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024 a zásadu „ne ultra petitem“, keďže žalobca uplatnený nárok vymedzil v žalobe skutkovo ako nárok z predčasného zosplatnenia spotrebiteľského úveru, konštatoval, že bolo povinnosťou žalobcu ako veriteľa v rámci procesu zosplatnenia vymedziť splátku, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Až následne je totiž možné zo strany súdu vyhodnotiť, či podmienky (osobitne časové súvislosti) obsiahnuté v hypotézach príslušných právnych noriem boli veriteľom dodržané. Účelom ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je, okrem iného, aj poskytnutie možnosti spotrebiteľovi odvrátiť dôsledok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, a to zaplatením splátky, pre ktorú k takémuto mimoriadnemu úkonu zo strany veriteľa môže dôjsť. Okolnosť náležitého zariadenia konkrétnej splátky je relevantná tiež z hľadiska využitia predmetného oprávnenia veriteľa, ktorý je podľa § 565 Občianskeho zákonníka časovo limitované, do splatnosti najbližšej splátky. Vymedzenie „zročnosti nesplnenej splátky“ je významné taktiež vo vzťahu k plynutiu premlčacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka. Ak teda výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nevymedzuje splátku, ktorej nezaplatenie je určujúce pre využitie oprávnenia zosplatniť úver, súd nemôže prijať iný záver, než konštatovanie neplatnosti daného právneho úkonu pre jeho neurčitosť. Z týchto dôvodov prijal záver, že predmetné zosplatnenie úveru v danej veci je neplatné, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že pre nadbytočnosť sa nezaoberal námietskou žalovaného o nedoručení výziev žalovanému do vlastných rúk, nakoľko skúmanie tejto otázky by nič nemohlo zmeniť na vyššie uvedenom a odôvodnenom závere.

3.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. aby ho zmenil tak, že jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie. Podanie odvolania odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

Namietal záver súdu prvej inštancie ohľadne neplatnosti právnych úkonov („Výzvy na zaplatenie dlžnej sumy“ a listu zo dňa 18. 04. 2024 označeného ako „Výzva k splateniu celého úveru“) majúca za to, že obsahujú všetky náležitosti predpísané zákonom.

Súd prvej inštancie od neho požadoval, aby vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uvádzal nad rámec zákona dodatočnú informáciu o konkrétnej nezaplatennej splátke, na základe ktorej má v úmysle vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Takáto náliežitosť však nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia, a preto ju nie je možné od neho spravodlivo požadovať. Mal za to, že svojím postupom neporušil žiadnu zákonnú povinnosť, a preto nemôže byť sankcionovaný zo strany súdu pri uplatňovaní svojho práva na zaplatenie dlžnej sumy.

V ďalšom citoval z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024: „Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení; ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti.“ Rovnaký záver vyplýva aj z rozsudkov Krajského súdu v Nitre sp.zn. 12CoCsp/25/2021 z 08.02.2022 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/13/2022 z 28.09.2022. Taktiež citoval z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01.04.2015 týkajúceho sa interpretácie právnych úkonov a preferencie výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu. V súvislosti s posudzovaním určitosti právneho úkonu je potrebné vychádzať z princípu prednosti platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou. Súd by mal vykladať prejavy vôle účastníkov konania v prospech ich platnosti, pokiaľ je to možné, a len v prípade, že zmysel prejavu vôle nie je určiteľný ani jeho výkladom, je možné považovať právny úkon za neplatný.

Predpokladom určítosti právneho úkonu je označenie jeho predmetu takým spôsobom, aby ho bolo možné nezameniteľne rozpoznať od iných predmetov. Výzva na zapltenie dlžnej sumy a Výzva k splateniu celého úveru obsahovali všetky zákonom požadované náležitosti. Je zrejmé, že išlo o podania z jeho strany, keďže obidve výzvy obsahovali odtlačok pečiatky s jeho informačnými údajmi, adresované žalovanému, ktorý v nich bol označený uvedením mena a adresy. Predmetné výzvy takisto obsahovali číslo úverovej zmluvy a výpočet dlžnej sumy. Vo výzve na zapltenie dlžnej sumy bol žalovaný výslovne upozornený, že v prípade ak dlžnú sumu neuhradí ani do 15 dní od doručenia tejto výzvy, bude požadovať okamžité jednorazové vrátenie celého úveru. Žalovaný si ich tak nemohol zameniť za iné úkony a nemohla vzniknúť žiadna nejasnosť ohľadom ich obsahu a účelu.

Predpoklad, podľa ktorého je nevyhnutné uviesť konkrétnu nezapltenú splátku, s ktorou je dlžník v omeškaní, považuje za neodôvodnený, pretože spotrebiteľ je ako účastník úverového vzťahu dostatočne informovaný o podmienkach splácania úveru, vrátane výšky jednotlivých splátok a termínov ich splatnosti, ktoré sú uvedené v úverovej zmluve. Vzhľadom na to je spotrebiteľ schopný presne identifikovať, ktorá konkrétna splátka je nezapltená, a aké dôsledky môže mať jej nezapltenie na zosplatenie úveru.

Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení vychádza z predpokladu, že len veriteľ disponuje úplnými informáciami o splátkach a stave záväzku žalovaného. V skutočnosti je to žalovaný, ktorý má k dispozícii všetky relevantné informácie týkajúce sa splátok a aktuálneho stavu svojho záväzku, vrátane konkrétnych dátumov splatnosti jednotlivých splátok a výšky zvyšného dlhu. Preto je schopný presne identifikovať, s ktorou splátkou je v omeškaní, a nemôže byť v tejto súvislosti zmätený alebo neinformovaný.

Podľa jeho názoru je postačujúce, ak výzva obsahuje celkovú výšku dlhu a identifikáciu zmluvy, ktorá tento záväzok zakladá. Takýto prístup neznižuje právnu istotu dlžníka, pretože ten je povinný plniť svoje záväzky v súlade s podmienkami úverovej zmluvy, kde sú uvedené podrobnosti o splátkach, termínoch ich splatnosti a dôsledkoch neplnenia týchto podmienok, vrátane možnosti zosplatenia úveru. Jeho právo na uplatnenie svojej pohľadávky by nemalo byť podmienené nadbytočným formalizmom, ktorý nezlepšuje právnu istotu dlžníka, ale skôr by mohlo viesť k zbytočnému komplikovaniu právneho procesu.

Je presvedčený, že Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13. februára 2025, z ktorého súd prvej inštancie vychádzal, posudzuje situáciu, ktorá sa líši od tej, ktorá je predmetom tohto sporu a spočíva v konkrétnych okolnostiach daného prípadu, čo súd prvej inštancie nezohľadnil. Podľa predloženého dôkazu, výpisu čerpania, splátok a úhrad, žalovaný vykonal len dve úhrady, dňa 04.10.2023 a dňa 02.11.2023, preto nie je možné hovoriť o tom, že by žalovaný nevedel, s ktorou konkrétnou splátkou je v omeškaní. Platobná história je v tomto prípade úplne jednoduchá a prehľadná, bez akýchkoľvek zložitostí alebo viacerých čiastkových plnení, ktoré by mohli spôsobiť nejasnosti alebo pochybnosti. Omeškanie žalovaného so splátkou splatnou dňa 20.12.2023 je preto jasne identifikovateľné a preukázateľné.

Súd prvej inštancie pri posudzovaní platnosti predmetných výziev uplatnil teleologický výklad. V tomto prípade však, ako z obsahu spisu vyplýva, boli sporné výzvy doručené žalovanému prostredníctvom tzv. fikcie doručenia a žalovaný sa o obsahu predmetných výziev dozvedel až v súdnom konaní. V takomto prípade nie je možné hovoriť o tom, že by mu veriteľ odňal možnosť vyhnúť sa zosplateniu – túto možnosť si žalovaný fakticky zmaril sám. Teleologická interpretácia predmetného ustanovenia nemôže byť aplikovaná abstraktne, ak jej závery nie sú v súlade s konkrétnym správaním strán sporu. Tento výklad nemôže byť aplikovaný mechanicky a bez kontextu konkrétneho prípadu, najmä ak by jeho dôsledkom bolo poskytnutie neodôvodnenej ochrany spotrebiteľovi, ktorý sa do právneho postavenia, v ktorom sa nachádza, dostal výlučne vlastným zavinením. Súdom prvej inštancie uplatnený výklad nemá priame opodstatnenie v skutkovom rámci veci a jeho aplikácia na tento prípad by viedla k neprimeranému zvýhodneniu jednej zmluvnej strany bez ohľadu na jej vlastné konanie.

V ďalšom poukázal na to, že zákonodarca v rámci zákona č. 254/2024 Z. z. zo dňa 17. septembra 2024, ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, novelizoval ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Po tejto novele toto ustanovenie takisto neobsahuje povinnosť veriteľa presne špecifikovať vo výzve na vrátenie splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní, konkrétne, ktoré splátky sú predmetom omeškania.

V dôvodovej správe k predmetnej novele sa uvádza, že obchodník je povinný pred uplatnením práva na tzv. zosplatnenie plnenia vyzvať spotrebiteľa na vrátenie omeškanej sumy splátok a súčasne mu určiť lehotu na vrátenie, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní. Zároveň musí spotrebiteľa upozorniť, že po uplynutí tejto dodatočnej lehoty sa stáva celé plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy splatným. Zákonodarca ako v texte zákona, tak aj v dôvodovej správe k zákonu mlčí o povinnosti konkretizovať splátky s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní ako obsahovú náležitosť výzvy pred zosplatnením. V novelizovanom ustanovení je stanovená povinnosť vo výzve pred zosplatnením uviesť celkovú sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní, bez potreby podrobnej špecifikácie jednotlivých splátok, vrátane ich konkrétnych splatností. Podľa jeho názoru tak zámerom autora právneho textu nebolo, a ani v súčasnosti nie je, ustanoviť veriteľovi povinnú obsahovú náležitosť výzvy pred zosplatnením vo forme identifikácie konkrétnej splátky s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní.

4.

Žalovaný nevyužil právo vyjadriť sa k odvolaniu žalobcu.

5.

Krajský súd v Žiline ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozsudok v napadnutej časti v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

6.

V súdnej veci je podstata argumentácie žalobcu primárne založená na názore, podľa ktorého pre samotné vyhlásenie predčasnej (resp. mimoriadnej) splatnosti úveru zákon (§ 53 ods. 9 a § 566 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2024 – ďalej len „Občiansky zákonník“) nevyžaduje uviesť, pre ktorú konkrétnu omeškanú splátku vyhlasuje veriteľ úver za predčasne splatný, nakoľko to je možné vyvodiť podľa ustanovenia § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

7.

V posudzovanom prípade nebolo sporné, že tak posledná výzva žalobcu pred zosplatnením úveru zo dňa 21.02.2024 označená ako „Výzva na zaplatenie dlžnej sumy“ (č.l. 20 p.v. spisu) ako ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 18.04.2024 označená ako „Výzva k splateniu celého úveru“ (č.l. 22 spisu) neobsahovali žiaden údaj o tom, pre omeškanie ktorej konkrétnej splátky má dôjsť k zosplatneniu predmetného úveru (t.j. k vyhláseniu úveru za predčasne splatný). Tento údaj spočívajúci v jednoznačnej konkretizácii omeškanej splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu, nie je zistiteľný zo samotného návrhu na vydanie platobného rozkazu doručenému upomínaciu súdu, pričom tvrdenie o tom, pre ktorú splátku bol úver zosplatnený, sa po prvýkrát objavuje až v odvolaní žalobcu (č.l. 61 p.v. spisu), kedy žalobca tvrdil, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo pre splátku splatnú dňa 20.12.2023.

8.

Vo veci konajúci senát odvolacieho súdu už vo viacerých svojich predchádzajúcich rozhodnutiach s identickou skutkovou situáciou (aká je i v posudzovanom prípade) konštatoval správnosť záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Vychádzal z pritom z toho, že výzva prezumovaná v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať špecifikáciu (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, inak tento právny úkon nemožno považovať za platný.

9.

Odvolací súd vychádzal z toho, že i keď Občiansky zákonník *expressis verbis* neuvádza čo má byť obsahom predmetných notifikácií, tento obsah možno nepochybne vyabstrahovať z podmienok, ktoré musia byť pre realizáciu práva veriteľa vyhlásiť predčasnú (mimoriadnu) splatnosť úveru splnené. Pokiaľ ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka možnosť realizácie práva veriteľa predčasne zosplatiť úver podmieňuje uplynutím 3 mesačnej doby od omeškania so zaplatením splátky, tak je zrejmé, že táto konkrétna splátka musí byť jednoznačne identifikovateľná, čomu zodpovedá povinnosť viesť ju i konkretizovať. Samotný veriteľ predsa musí viesť, pre nezaplatenie ktorej konkrétnej splátky svoje právo zosplatiť úver realizuje, a nie je žiaden dôvod, aby touto informáciou nedisponoval aj dlžník. Nie

je žiaden racionálny dôvod, aby tento dôležitý údaj nebol obsiahnutý už v samotnom upozornení na možnosť predčasného zosplatnenia úveru (t.j. v prvej notifikácii veriteľa).

Odvolací súd tiež zdôraznil, že účelom právnej úpravy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zamedziť zosplatňovaniu záväzkov spotrebiteľov, ktorých plnenie je dojednané v splátkach, z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej čiastky. Uvedené však nepochybne vyžaduje, aby bol spotrebiteľ riadne informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka.

Zároveň odvolací súd akcentoval, že nie je úlohou súdu v prípade nekonkrétnej notifikácie v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (a následne aj úkonu veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka) preskúmaním platobnej histórie úverového vzťahu, či „rozpočítavaním“ dlžných súm zisťovať (čo naráža aj na „procesné limity“ v zmysle § 132 ods. 2 CSP), pre ktorú dlžnú splátku mohol veriteľ úver zosplatniť. Vo svojej podstate by nešlo o nič iné, ako len na základe vlastnej iniciatívy konajúceho súdu (a namiesto žalobcu, ktorého takáto povinnosť zaťažuje) vymedzenie (presnejším je pojem vytvorenie, keďže spravidla – tak ako i v súdenom prípade – absentujú v žalobe náležité jedinečné skutkové tvrdenia) takého skutkového stavu, ktorý zodpovedá hypotéze príslušnej právnej normy a na základe ktorého by bol žalobca v spore (aspoň čiastočne) úspešný. Niet najmenších pochyb, že takáto požiadavka je v absolútnom rozpore nielen s princípmi civilného sporového konania, ale prioritne v rozpore s elementárnymi ústavnými zásadami nestrannosti súdu a rovnosti postavenia strán pred súdom.

10.

Záver, ktorý vychádzal z vyššie naznačenej koncepcie úvah, odobril aj Najvyšší súd SR, ktorý v uznesení sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13.02.2025 (Rc 34/2025) jednoznačne judikoval: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“ V odôvodnení tohto rozhodnutia dovolací súd uviedol: „Vo vzťahu k prvému z uvádzaných aspektov (a k prvej trojici otázok z dovolania, ktoré boli v skutočnosti otázkou jedinou a ktorých/-ej/ podstatou s výnimkou naviazania na jednotlivé úkony v procese zosplatňovania úveru je, či žiadosť o jednorazové splatenie a) alebo upozornenie musí obsahovať aj identifikáciu splátky, pre omeškание s ktorou má dôjsť k strate zodpovedajúcej výhody) totiž platí, že ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ spôsobuje v drvivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej OZ o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“

11.

Odvolací súd podotýka, že tento judikát je aplikovateľný aj na posudzovaný prípad a nevidí dôvod pre zmenu (svojho) ustáleného právneho záveru, ktorý plne korešponduje s vyššie citovanou právnou vetou označeného judikátu, ktorý potvrdzuje už ustálenú súdnu prax.

12.

Bezpredmetným je i odkazovanie odvolateľa na závery rozhodnutí iných odvolacích súdov v obdobných veciach, lebo tieto nie sú pre konajúce súdy záväzné (§ 193, eventuálne § 391 ods. 2 a § 455 CSP) a nepredstavujú ani ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle článku 2 ods. 2 CSP. Zároveň v rozoberanej súvislosti je podstatné, že okresný súd (v spojení i s dôvodmi tohto odvolacieho rozhodnutia, keďže konanie v I. a II. inštancii tvorí jeden celok) dostatočne zdôvodnil/vysvetlil svoj právny názor, t.j. argumentačne sa s riešením predmetnej právnej otázky plnohodnotne vyrovnal, preto nekonal

v rozpore s princípom právnej istoty (bližšie napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 144/2014 z 13.5.2014).

13.

Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, odvolací súd primárne poukazuje na to, že v predmetnom uznesení sa dovolací súd iba okrajovo vyjadruje k otázke náležitostí mimoriadneho/predčasného zosplatnenia úveru v tom zmysle, či predmetný úkon má obsahovať vymedzenie/určenie splátky zakladajúcej právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ako (esenciálnej) náležitosti tohto právneho úkonu, pričom dospel k záveru, že „...žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá...“. Z uvedeného možno vyvodiť, že Najvyšší súd SR sa v dotknutom rozhodnutí vyjadril výlučne k otázke platnosti tohto právneho úkonu v kontexte ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Navyše vyslovený záver sa týka výlučne posúdenia náležitostí právneho úkonu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (netýka sa výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.). V kontexte uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie učinil prieskum predmetného právneho úkonu podľa § 37 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru o neurčitosti predmetného právneho úkonu. Tento záver o neurčitosti právneho úkonu a tým i jeho neplatnosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa týka už úkonu, ktorý nevyhnutne predchádzal vyhláseniu zosplatnenia, t.j. vzťahuje sa (už) aj na výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže len na tento úkon sa obligatórne viaže samotný právny úkon zosplatnenia. Aj v prípade akceptovania argumentácie žalobcu, že vyhlásenie mimoriadnej/predčasnej splatnosti úveru obligatórne nemusí obsahovať označenie splátky, ktorá založila právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, tak uvedené nič nemení na závere proklamovaným odvolacím súdom o potrebe uvedenia konkrétnej splátky, s ktorou je dlžník v omeškani, už vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

14.

Odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Do pozornosti odvolateľa súčasne dáva, že iba samotná skutočnosť, že odvolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola procesná strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, či rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (k tomu pozri napr. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15.

Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobcom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá vzájomnému procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným zohľadňujúc princíp procesnej ekonomie.

16.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný, a to v celom rozsahu, preto mu voči žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však žalovanému v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, odvolací súd mu, vychádzajúc zo zásady hospodárnosti konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Takéto „jednoetapové“ rozhodnutie o náhrade trov konania (súčasne o samotnom nároku ako i o jeho výške) zodpovedá východiskám a záverom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (bližšie napr. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 72/2018).

17.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
 - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)
- Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)